

SZÖUL

2014. augusztus 17-én este Szöulban szállodai szobámban elalvás előtt még gyorsan átfutottam laptopomon az ICM 2014, vagyis az idén Szöulban rendezendő Nemzetközi Matematikai Kongresszus másnapi programját. Megállapítottam, hogy ez a hétfői nap nem tartogat olyan előadást, amit semmiképpen nem szeretnék kihagyni, így arra fogom felhasználni, hogy egy kicsit körülnézek ebben az irdatlan városban, ahol az elővárosokkal együtt hazánk lakosságának két és félszerese él. Már csak három napom van hátra mielőtt hazaindulok Hegyeshalomba, és az otthoniaknak, falubelieknek, családtagjaimnak, barátaimnak legalább fényképek, videofelvételek segítségével szeretnék valamit átadni mindabból a különlegesen izgalmas világból, amibe néhány nap alatt bepillantást nyerhettem.

Hogy kerültem ide? Az talán nem

különösebben meglepő, hogy egy matematikus egy matematikai kongresszus résztvevője. Még az sem rendkívüli, hogy erre a kongresszusra egy nagyon távoli országban kerül sor, körülbelül négyezer résztvevővel a világ minden részéről, Csehországtól Új-Zélandig, Kazahsztántól Elefántcsontpartig, Magyarországtól Botswana-ig. Igen, ez a kongresszus különleges rendezvény, négyévente rendezik meg, akár az olimpiát, s bár itt nem folyik versengés, ám a kiemelkedő teljesítmények díjazására itt is sor kerül. Itt osztják ki a sokak által matematikai Nobel-díjnak tekintett Fields Medal díjakat, melyeket az idén négyen vehettek át, valamint a Rolf Nevanlinnáról, Carl Friedrich Gaussról, Shiing-Shen Chernről elnevezett magas kitüntetések, és a matematika népszerűsítéséért adományozott Leelavati Díjat. A kongresszus szakmai programját számos egyéb rendezvény, kiállítás, bemutató

egészíti ki, melyek révén a rendező ország igyekszik önmagát is bemutatni a világ minden tájáról összesereglett tudósoknak. A szakmai program fénypontjai az egyórás plenáris előadások, melyeket világszerte elismert matematikusok tartanak, általában áttekintő, összefoglaló jelleggel valamely szakterületről. A plenáris előadók között gyakran szerepelnek korábbi, illetve leendő díjazottak, valamint a matematika idősebb szaktekintélyei. Ugyancsak kiemelkedő jelentőségűek a meghívott személyek 50 perces bemutatói, melyekből az illető saját kutatásairól kaphat áttekintést a hallgatóság. Végül a döntő rész 15-20 perces kiselőadásokból és poszter bemutatókból áll, ezek száma több száz, melyeket különböző szekciókban tartanak meg. A kongresszus augusztus 13-án kezdődött az ünnepélyes megnyitóval, a záróünnepségre pedig augusztus 21-én kerül sor.

A fentiekhez hasonlók természetesen minden matematikai, illetve más természetű nagyszabású kongresszusról elmondhatók, s bár számomra ez az első, amelyen személyesen vehetek részt rövid előadásommal, mégsem ez az, ami ezt az eseményt egészen különlegessé, életem kiemelkedő élményévé teszi. Először is a programfüzetben a nevem mellett az áll, hogy "University of Botswana". Igen, a Botswana-i egyetem oktatójaként-kutatójaként, az ő támogatásukkal jöhettek el ide, amiért - a későbbiek fényében - pontosan tudom, hogy örökké hálás leszek nekik. Valamivel több, mint egy éve tartózkodom Botswana-ban, annak fővárosában, Gaborone-ban vendégprofesszorként. Most is onnan érkeztem ide, bár május végén, a tanév befejezésekor hazautaztam, augusztus elején egy rövid időre vissza kellett térnem Gaborone-ba az új tanév kezdetére. Augusztus 10-én a Gaborone-i Christ the King székesegyházban még a

reggeli misén alkalmam volt kántorkodni, ahol az Úr segítségét kértem hosszú utam előtt. Ottani barátaim, a templomi kórus tagjai szeretettel búcsúztattak, sok szerencsét és sikert kívánva.

Még egy rendkívüli élmény gazdagította számomra ezt a kongresszust, amit nem hallgathatok el, mert az egész eseménysor fontos része, összetevője. Az történt ugyanis, hogy mindkét fiam, akik ugyancsak matematikusok, Laci Németországban, a lipcsei egyetemen, Gabi pedig az Egyesült Államokban, a Notre Dame egyetemen, ezen a kongresszuson meghívott előadókként vehettek részt. Tudom, hogy ez a nagy megtiszteltetés nem sokaknak adatik meg életükben, nem is hiszem, hogy ilyesmi valaha előfordult a matematikai konferenciák történetében - kicsit nehéz erről meghatottság nélkül írnom, de azt hiszem, hogy mondandóm szempontjából kihagyhatatlan. Számomra tehát ezúttal

ez a kongresszus családi összejövetel is egyben. Ám még ezzel sincs vége: Gabi fiam feleségével, Sonja-val jött el, aki ugyancsak matematikus, és elhozták kisányukat, egyéves unokámat, Nora-t is, akit most először ölelhettem magamhoz boldog nagypapaként. Szóval, megállapítottuk, hogy a “Kovács” családnév bármilyen gyakori is otthon, könnyen lehet, hogy jelenleg ebben az országnyi városban Székelyhidiből több van... Ezek után világos lehet olvasóim számára, hogy a jövőben Szöul sajátos helyet foglal majd el tudatomban. Ha ehhez még hozzátesszük azt is, hogy tavaly márciusban, amikor életemben először Botswana földjére léphettem, megtudtam, hogy azon a napon a bíborosi testület Jorge Mario Bergoglio bíborost pápává választotta, aki most, mint Ferenc pápa, néhány napja itt tartózkodik Szöulban, akkor talán érthető, hogy úgy érzem, egy olyan előre nem látható, kiszámíthatatlan és borzongató

esemény sor részese lehettem, amire álmomban sem gondoltam. Egyszer egy barátomtól hallottam a következőt: “Ha meg akarod nevetetni az Istent, akkor mesélj neki terveidről.”

Talán kicsit hosszúra nyúlt ez a bevezető, de enélkül mondandóm kevésbé volna érthető, amint az a lelkiállapot is, amibe az elmúlt időszak, különösen az utóbbi néhány nap során kerültem. Így vasárnap este, amikor másnapi programomat kezdtem tervezni, arra gondoltam, hogy meg kellene látogatni egy katolikus templomot is, legalább egy hálaimát elmondani. Nyilván számos található ebben az óriási városban, ahol a hívők 25-30 százaléka katolikus. Az internetet böngészve megállapítottam, hogy a metró vonalán utazva eljuthatok a Myeong-dong székesegyházba, melyet a Szeplőtelen Fogantatásnak szenteltek 1898. február 29-én, Pünkösöd ünnepén. Szentmise látogatás már nem fért bele a

programomba, így 18-án, hétfőn reggel elindultam, és nagyjából másfél órás metrózás után kiszálltam a megfelelő állomáson.

A hely, ahol a felszínre kerültem, tipikus világváros képét mutatta: akármerre néztem, óriási épületeket láttam, sehol egy templomtorony... Így kérdezősködni kezdtem, hogy merre találom a katolikus templomot. A helyiek nagyon segítőkészek, de angolul nem nagyon tudnak, így azért abban nem lehettem teljesen biztos, hogy megértették kérdésemet és jó irányba küldenek. Ezért jobbnak láttam többeket megkérdezni, és a válaszok "átlagát" tekintettem mérvadónak. Mentem, mentem a hatalmas házsorok között, s egyszer csak arra lettem figyelmes, hogy sárga mellényes rendőrök egy nagy csoportja szabályos alakzatban ész nélkül rohan abba az irányba, amerre én igyekeztem, félre kellett húzódnunk előlük a széles járdán.

Eléggé meghökkentő volt, valami balesetre gondoltam - kissé félelmetesnek tűnt ez a hirtelen demonstráció. Miután elrohantak, tovább indultam a kissé emelkedő úton, ami egy széles, kétszer két sávos úttest mellett vezetett. Kezdtém ráébredni, hogy már fogalmam sincs merre járok, amikor egyszer csak egy elég nagy, modern templom épületét pillantottam meg - ám azt is láttam, hogy az nem katolikus templom. Éppen arra jött egy középkorúnak látszó hölgy, a következőkben egyszerűen Angel-nek fogom nevezni, és megszólított némileg tört angolsággal, hogy mit keresek, tud-e segíteni. Röviden elmondtam neki, hogy egy katolikus székesegyházat, aminek a nevét nem tudom kiejteni, de errefelé kell lennie. Kissé eltűnődött, majd elkezdte magyarázni, hogy merre menjek, merre forduljak, majd egyszer csak barátságosan azt mondta, hogy ő is arra megy, menjek vele. Közben szóba elegyedtünk, néhány szóban elmondtam neki, hogy honnan

jöttem, miként kerültem Szöulba. Nagyon örült, még nem nagyon látott magyar embert közelről, de elmondta, hogy ő is katolikus és a fia valamilyen módon kapcsolatban van az egyházzal - a részleteket nem nagyon tudta angolul elmagyarázni, így ebben maradtunk, mentünk tovább. Közben eleredt az eső, és Angie igyekezett ernyőjét a fejem fölé tartani, ám a köztünk levő “szintkülönbség” miatt ennek az lett az eredménye, hogy gyakorlatilag a fejemen tartotta, és egyre jobban eláztam. Végül, amikor már a számba csorgott az esővíz, igyekeztem gyengéden átvenni az ernyőt, amit hálás mosollyal nyugtázott. Ahogy haladtunk, arra lettünk figyelmesek, hogy egyre több ember gyűlik össze, az úttesten egyre több rendőr bukkan fel, helyenként a forgalmat terelik, illetve, a gépkocsikat nem engedik tovább hajtani. Kérdeztem Angel-t, hogy tudja-e mi történik, de neki se volt fogalma semmiről. Egyszer csak elérkeztünk egy

keresztezéshez, ahol már rengeteg ember volt a járdán és részben az úttest szélén, fényképezőgépekkel, telefonokkal, s a rendőrök nem engedtek tovább senkit. Angel odament az egyikhez megkérdezni, hogy mi történik, és gesztusaiból arra következtettem, hogy megpróbálja elérni, hogy újdonsült magyar professzorát tovább engedjék, bemehessen a templomba - ami egyébként még nem volt a látóterünkben. A rendőrök először kicsit tanácstalannak látszottak, majd valamit hevesen magyaráztak neki. Angie visszajött hozzám, és közölte, hogy nem lehet a templomba menni, mert "pope Francis is here around", vagyis "Ferenc pápa a közelben van". Hirtelen belém hasított, hogy hiszen el is felejtettem, hogy a pápa itt van Szöulban, és lehet, hogy én most egészen a közelébe kerültem? Kérdeztem Angel-t, hogy talán erre fog jönni autóval, de ezt nem tudta megmondani. A tömeg egyre nagyobb lett, az utat teljesen lezárták, a feszültség

egyre nőtt, s számomra világossá vált, hogy egészen rendkívüli események közepébe csöppentem, de hogy mibe, azt még magamnak se mertem megfogalmazni. A tolongásban majdnem elvesztettem Angie-t, aki mindenképpen szeretett volna átjuttatni engem a kordonon, és azt mondta, hogy várjak egy kicsit, mindjárt visszajön. Vissza? De hová? Hiszen a tömeg ide-oda sodort, szinte lehetetlen volt helyben maradni. Ám néhány perc múlva újra mellettem termett, és azt mondta, hogy van egy ismerőse a rendőrök között, aki azt mondta, hogy a pápa konvoja erre fog elhaladni a templomból kijövet. Hogy mikor, az “top secret”, de annyit elárult, hogy egy órán belül. Mondtam Angie-nek, hogy rendben van, akkor én itt maradok, megvárom a pápát, bármennyit is kell várakozni. Erre mosolygott, azt mondta, hogy ezt megérti, elbúcsúztunk és eltűnt a tömegben.

Ettől kezdve arra törekedtem, hogy minél

közelebb kerüljek az úttest széléhez, elővettem a kamerámat és elkezdtem fényképezni a tömeget és az eseményeket. Szerencsére a 174 centiméteremmel valamivel magasabb vagyok az átlag koreainál, így a fejem fölött nagyjából képes voltam követni az eseményeket. Lépésenként közeledtem az úttest széléhez, a tömeg már óriásira nőtt, az emberek kiabáltak, villogtak a vakuk - a várakozás izgalma tetőfokra ért. Azon kaptam magamat, hogy a Miatyánkot mormolom latinul, hisz magyarul itt nem értik, miközben arra gondolok, hogy ilyen nincs, ez egyszerűen nem lehet igaz... Egyszer csak legnagyobb örömömmre ismét mellettem termett Angie, fogalmam sincs, hogy miként talált vissza hozzám abban az irdatlan tömegben, ami ráadásul állandóan mozgásban volt. Ám ilyesmin már nem töprengtem, ez a csodának csak elhanyagolható mellékszála volt, most már ketten igyekeztünk előrébb sodródni,

illetve elfoglalt pozíciókat megtartani. Egyszercsak felerősödött a hangzavar, a rendőrök elkezdtek kiabálni, mindenki heves fényképezésbe kezdett, s lassan megjelentek a konvoj első kocsijai. Mi már tulajdonképpen majdnem a járda legszélénél voltunk, én az előttem állók feje fölött próbáltam átfényképezni, picit Angie mellettem ágaskodott, legszívesebben a nyakamba kaptam volna, amikor megjelent a pápa kocsija, kicsiny zászlóval a jobb első lámpa felett. Leírhatatlan az ünneplés, ami fogadta, amint Ferenc pápa a hátsó ülésen ülve barátságos, kissé fáradtnak látszó mosollyal integetett kifelé a boldog tömegnek. Egy kicsit megállt velem az idő: ott volt előttem 15 méterre a katolikus egyház feje, Jézus Krisztus földi helytartója, a világ legnépszerűbb embere, akinek százmilliók szeretnének egyszer, csak egyetlenegyszer egy kicsit a közelében lenni, ott volt előttem, aki nem is kértem ezt, nem is terveztem, a

végtelen hosszúnak tűnő, de rögtön
tovalebbenő másodpercek alatt
megpróbáltam gyorsan felsorolni
magamban mindazokat, akiket ott
szerettem volna tudni magam mellett,
akiket ott szerettem volna átölelni, ennek
a csodának részesévé tenni, de tudtam,
hogy ez lehetetlen, ám Ő, ott fent úgyis
tudja, hogy kik azok, még nálam is
jobban, hisz Ő vezérelt oda akaratomon
kívül, így csak Angie-t tudtam átölelni a
hömpölygő tömegben, az őrangyalt...

Elhaladt a konvoj, a rendőrök pedig
néhány perc múlva tovább engedték a
tömeget a templom felé. Most tényleg
búcsút kellett vennem Angel-től:
igyekeztem kifejezni hálámat, amiért oda
vitt, ahol ebben részem lehetett,
szerettem volna adni neki valami emléket,
de semmi nem volt nálam a tabletemen
kívül. Hirtelen eszembe jutott, hogy azon
van a fénykép, amit előző nap
készítettem, melyen négyen vagyunk

láthatók két fiammal és kisunokámmal,
hát, jobb híján ezt mutattam meg neki.
Mintha egy pici könnycsepp, vagy
esőcsepp csillant volna meg a szemében?
Aztán eltűnt a tömegben...

Én folytattam az utamat a tömeggel a
templom felé - nem is igen volt más
választásom. Egy dombon magasodik a
székesegyház, körülötte a TV, rádió és
egyéb média munkatársai sürgölődtek,
csomagoltak, interjúkat készítettek
tolószékbe kényszerült testi
fogycatékosokkal, és másokkal, egy
ünneplőbe öltözött énekkar tagjai
pakolásztaák össze holmijukat, mi pedig a
templomba igyekeztünk bejutni, ott is
minél közelebb az oltárhoz, a
többszörösen megszentelt helyhez, ahol
néhány perccel azelőtt Ferenc pápa
imádkozott. A pápa, aki keresi a
találkozást - erről beszélt P. Federico
Lombardi, szentszéki szóvivő a Vatikáni
Rádiónak nyilatkozva.

Visszafelé amint a metróban ültem, zúgott a fejem, bevillant az agyamba, hogy remélhetőleg sikerült használható felvételeket készítenem a pápa közvetlen közeléből, talán 10-12 méterről róla, aki keresi a találkozást. Én nem kerestem, de Isten lenyúlt értem, odaküldte Angel-t, hisz valamilyen okból úgy döntött, hogy éljem ezt át, éppen itt, Szöulban. Mi volt ez? Csoda? Talán ez az, amit úgy hívnak, hogy kegyelem...?

A szállodai lakosztályom konyha-részében rotyog a marhapörkölt, amit a mai ebédre főzők kis családomnak, otthonról "importált" paprikával, Piros Arannyal, Vegetával. Ma délután lesz az előadásom, utána Gabi következik meghívott előadóként, és holnap indulok haza, Hegyeshalomba. Mindezt viszem magammal - talán nem kell túlsúlyt fizetnem érte a gépen.

